

Mis seckat

napsala Jana Kenner

ilustrovala Karolína Shipstead

Kolik místeček se skrývá na zahradě za zeleným plotem? Všechny cesty z okolí vedou právě sem, a tak zahrada skrývá nejedno překvapení. Jaká uvidíte a koho za zeleným plotem potkáte?

Zahrada svým klidem přiláká zvířata z okolí, které by se pohromadě nikdy nesešla. Vyhraje hlad a pud sebezáchovy, nebo všechno skončí úplně jinak?

Nechte se unášet příběhy pro všechny dospělé, kteří ještě nezapomněli, že kdysi byli dětmi. **Místečka** lákají všechny, kdo touží po laskavosti a po příbězích s dobrým koncem. A ty potřebujeme všichni – bez rozdílu věku.

Blaho

Sluníčko svítilo, ale jeho síla pomalu slábla. Keře kolem zahrady se zbarvily do barev vína z Bordó, do odstínů malinové šťávy a pampeliškového medu. Nebylo místa, které by se nechtělo nepochlubit podzimním kabátkem v těch nejpestřejších barvách.

Veverka Verunka si toho dne přispála. Miluje tyhle dny, kdy nic nemusí a kdy hovět si v pelišku jsou cesta i cíl zároveň. Ten den ji na rozhraní spánku a probuzení přivedl až tenký sluneční paprsek, který ji pošimral pod čumáčkem. Verunka otevřela očka a spatřila na prahu další nádherný podzimní den. Ty barvy kolem ji okouzlovaly, až se jí tajil dech. Ani jeden jediný lístek keřů a stromů nebyl stejný jako ještě před pár dny! Slastně se převalila z boku na bok a řekla si, že dnes bude spěchat jen a jen pomalu. Dokonce tak nejpomaleji, jak dokázala.

Prodlužující se stíny a závany větru jí ale v posledních dnech připomněly, že je třeba obstarat zásoby na zimu.

Hledání potravy ji vždycky bavilo. Miluje semena šišek, houby a úplně nejméně zbožňuje oříšky. Ty si zvykla sušit ve svém hnízdě. Minulá zima ji poučila, že zásoby je záhodno nepodcenit.

Část svých úlovků si zvykla uschovávat do svých tajných spížíren v dutinách stromů. Tyhle tajné komůrky jí během mrazu, kdy žezlo nad světem převzala Paní Zima, Ledová Královna, poskytovaly výbornou zásobárnu potravy v těžkých časech. Při konzumaci svých laskomin přitom Verunka – jako většina hlodavců a dalších příbuzných jejich rodu – seděla na zadních tlapkách a potravu si držela ve svých předních pacinkách. Právě v těchto okamžicích vynikla Verunka (Veruncina) bílá náprsenka na pozadí černého kožíšku.

Že zima, kdy žezlem vládne Ledová Královna, bývá dlouhá, studená a krutě nemilosrdná, už Verunka věděla.

„Ale dnes ještě ne,“ špitla z polospánku. Dnes je den odpočinku, lenošení a tlapek složených pod čumáčkem.

„Lenošení unaví i toho nejvytrvalejšího lenocha,“ říkávala Verunčina babička, od které toho pochytila nejvíc. Vzpomínka na její slova Verunku toho dne později odpoledne vytrhla ze snění jako zákvik hladu v bříšku.

Věděla, že babička ji naučila neodkládat sběr zásob a že by se určitě mračila, kdyby viděla, jak je Verunka lenošná.

„Co můžeš udělat dnes, neodkládej na zítřek,“ řekla si Verunka, když opouštěla teplo svého pelíšku.

Když se před pár dny vydala na první sběr zásob a cestou poskakovala z větve na větev, všimla si, že ji v zahradě za zeleným plotem pozorují tři děti. Zнала je z vyprávění zajíce Huberta, který bydlel v zahradě ze všech zvířátek nejdéle. Verunka je ale ještě nikdy neviděla zblízka.

Dnes ji zaujalo, jak jsou děti veselé, když lezou na skluzavku a hbitě sviští dolů, jak poletují na houpačce a hrají si na schovávanou. Verunce se děti líbily a ráda by se s nimi skamarádila.

Měla ale obavy, co by na to řekli jiní? Vždyť od lidí se zvířátka vždycky držela raději dál, byť by byli milí sebevíc.

Hlas přírody, který Verunce zněl jako hlas její dobrotivé veverčí babičky, ale velel: „Měj se na pozoru!“

Zvědavost dnes ovšem byla silnější než hlas přírody a vrozená opatrnost její babičky dohromady, a proto se Verunka rozhodla, že se k lidským mláděům zkusí přiblížit. Hopkala z větve na větev, aby zkontrolovala, že se ani vysoko v korunách stromů neděje žádná kalamita ani nepravost, a když se přesvědčila, že je všechno v pořádku, odvážila se přicupitat o kousek blíž.

Děti byly tou dobou v cípu zahrady, kde si rády hrávaly na schovávanou. Verunka už pochopila princip jejich hry a moc se jí zamlouvala. Lákalo ji zahrát si s nimi a zvědavost ji poháněla kupředu. Chvilku děti pozorovala z nejnižší větve frňákovníku a pak si dodala odvahy, když si sama pro sebe řekla: „Ukážu se a překvapím je.“

Slezla z větve a vydala se po kmenu frňákovníku směrem dolů. Postupovala pomalu a rozvážně, přece jen... „Opatrnosti není nikdy nazbyt!“ Blesklo Verunce v paměti další babiččino moudro.

Když byla asi nad polovinou kmene, slyšela dětské hlásky už docela blízko. Zastavila se a chvíli poslouchala, o čem si děti povídají. Zrovna zahlédly v keřích zajíce Huberta a ztišily se, aby ho nevyplašily. Verunka poslouchala, jak děti na Huberta potichu pískají, aby si jich všimnul, ale aby ho zároveň nepolekaly. „Nic mi od nich nehrozí, neboj se o mě, babičko,“ vyslala Verunka vzkaz až tam, do nebes výšin.

Sotva uslyšela, že děti pokračují ve hře a že jsou docela blízko frňákovníku, odvážila se vykouknout ven zpoza kmene stromu. Její očka se v tu chvíli střetla s čokoládovými očima malé holčičky. Stála před frňákovníkem a docela tiše si Verunku prohlížela.

Když obě překonaly prvotní chvíli překvapení, holčička k Verunce promluvila líbezným hláskem: „Ty jsi ale krásná veveruška! Kde ses tu vzala? Ty tu bydlíš jako Hubert? Neboj se mě, maličká!“

Verunce poskočilo srdéčko blahem. Zamrkala očkama a odvážila se ukázat holčičce jeden ze svých přemetů. V těch byla mistryně!

Svoji mrštnost a hbitost Verunka využívala hlavně vysoko ve větvích stromů, když bylo třeba přispěchat na pomoc ptáčkům, odmotat zaškobrtnutou nitku skřítky Namotánka, pavoučka Poustevníčka nebo pomoci probudit netopýra Puntů, když se nad ránem po nočním lovu zapomněl na větví.

Holčička se nad jejím přemetem zahihňala a znovu k Verunce promluvila milým hláskem: „Ty malá a šikovná veveruško, pojď si s námi zahrát na schovku. Přidáš se k nám?“

Veverka Verunka se zatetelila blahem od oušek až po ocásek. Tak dlouho a tak moc si přála poznat tuhle

smečku malých lidí zblízka! A najednou se její sen začal proměňovat ve skutečnost!

Verunka hopkala v nízkých větvích frňákovníku, vykukovala na děti zpoza jeho kmene a schovávala se v nízkých keřích podél plotu i v trávě. Občas zaběhla také za domeček s hračkami, kam si děti schovávaly míč a bábovky na písek, nebo se schovala pod okrajem pískoviště. Děti nadšeně výskaly, když se Verunka na vteřinu mihla docela blizoučko jejich botek. Připadala si jako v ráji...

Záhy pochopila, že když bude chtít nebo bude-li se cítit v ohrožení, dětem vždycky uteče. V mrštnosti a obratnosti se jí vyrovnal málokdo a děti její rychlosti nemohly stačit. To Verunku nadobro uklidnilo. A hlas babičky, který ji i během hry nabádal k ostražitosti, se soumrakem zeslábl jen do neznatelného šepotu.

„Babičko, jsem v pořádku, neboj se o mě. Konečně se mi plní můj tajný sen,“ špitla Verunka směrem ke koruně frňákovníku, když se v zápalu hry na jeho nejnižší větvi zrovna schovávala před dětmi.

Tam někde a tím směrem tušila ochranu a laskavý pohled své veverčí babičky, kterým na ni její starostlivá duše dohlížela až z nebes výše...

Na sklonku toho slunečného podzimního dne, který byl plný barev, her a radosti, usínala veverka Verunka s pocitem, že zahrada za zeleným plotem je celým jejím světem. A že je to vůbec nejvíc nejbáječnější místo k žití.

Cesta je cíl

Zabrousila pohledem do tmy před sebou a nastražila uši. Nic znepokojivého nezaznamenala, a tak vyrazila kupředu.

Dnes měla opravdu hlad, les byl plný podivných zvuků, kterým nerozuměla, a v celém širém okolí se neobjevil ani jeden zajda, který by její hlad utišil. A tak se rozhodla jednat.

Hlad je nejlepší kuchař a žene hladovce kupředu jako motor, děj se co děj. Liška Vilemína se rozhodla opustit les, který jí skýtal bezpečí a jistotu, a vydat se do neznáma.

Nikdy dřív se z lesa ještě neodvážila odejít. Donedávna žila v noře s maminkou a se sourozenci. Čas liščích hrátek a dovádění se Vilemíně ve vzpomínkách stále vrací. Maminka byla moudrá liška a vyprávěla svým dětem mnoho příběhů o svých příbuzných. Byly to lišky chytré, bystré, prozíravé a mazané, a tak mnohdy přechytračily i samotného

člověka, který o sobě často, rád a bláhově prohlašuje, že je králem tvorstva.

Pche! Kmotra Liška od křivého dubu dokázala přelstít nejen hajného Vobinušku, ale dokonce taky řezníka Špejlíka a tomu zcizit hned několik voňavých šunčiček.

Jiná vzdálená příbuzná zase obelstila pyšnou vránu, která sama sebe považovala za zpěvačku, a získala pro sebe kus prvotřídního sýra.

A další chytrá liška získala od neposlušného neposedy Budulínka proviant pro své děti a pak ho dokonce odnesla na svém ocásku. Klouček se díky ní dostal až do liščí nory, kde si spokojeně hrál s liščaty na honěnou. Pak se celá tlupa ale nechala vyvákat ven a naletěla na špek. Tedy, na bubínek! Tohle je trochu smutný příběh, protože Budulínek by se s liščaty měl určitě lépe a bylo by mu veseleji

než se svými prarodiči. Ti se liščímu chumlu radosti nemohli rovnat. Ale co naplat... S lidmi je těžké pořízení, na tom se shodnou všechny lišky, co jich jen Vilemína zná. Vilemína se v tom suchu a horku, které letos nebere konce, rozhodla, že zkusí své štěstí jinde.

Zajíc Hubert, kterému už se pokusila sebrat pár jeho sourozenců, nechal vzkázat, že mimo les je také dobré žítí. Odešel a už se nevrátil.

Sojka zvířátkům v lese ale vyštěbetala, že se mu daří výborně a snad ještě lépe než v lese.

Kam se ale Hubert vydal? To už si sojka nechala pro sebe. Obvykle vyzvoní i to, co neví, ale tentokrát zmizela jako pára nad hrncem.

„Ať si to nechá,“ pomyslela si Vilemína.

„Jsem chytrá jako všechny moje příbuzné, možná ještě chytřejší. Poradím si sama,“ brumlá si sama pro sebe. Cesta z lesa ji vede směrem k lidským obydlím. Vilemína drobet znejistí. I když si v duchu připomene svoji vychytralou příbuznou, má sucho v tlamičce.

S lidmi není radno žertovat. Někteří z nich... Jak se jim jen říká? Nemůže si vzpomenout. Někteří ti lidé mají dlouhé štěkací hole, ze kterých vylétne oheň a taky něco, co může zastavit i ten nejrychlejší liščí běh. A chodí s nimi psi. Ti svým divokým štěkotem děsí celý les a vše živé v něm. Ach, už si vzpomíná!

Myslivci to jsou. Přece o nich vyprávěla maminka, kterou ti bídáci kdysi málem ulovili! Vilemína má strach...

Na krajinu se snáší tma, kterou ohlašují dlouhé stíny a šero. Vilemína jde ale odhodlaně dál. Kolem plotů se jen prosmýkne a psí štěkot zaslechne jen zdáli. Uleví se jí. Šero houstne a pozvolna se mění ve tmou.

Vilemína zrychlí a nechá lidské nory za sebou. Teď se před ní otevřela široká stráž a zavál svěží vítr, jako kdyby někde nablízku byla voda.

Ach, Vilemína si v ten moment uvědomuje, že má taky žízeň! Stráň před ní je tichá a v dálce zahlédne další světla. Najednou jí o čenich brnkne zajecí vůně. Tady? Vilemína začenichá tím směrem, odkud se vábivá vůně line.

A opravdu! Nespletla se. Je to zajíc na obzoru. Vyrazí tím směrem a peláší, co jí síly stačí. Ženou ji hlad a žízeň, v posledních dnech její věrné družky. Vilemína se po stráni dostane až k domu se zeleným plotem. Nezaslechla už někdy něco o tomto místě? Matně tuší, že o něm štěbetala sojka, ale nemůže si vybavit nic víc. Hlad a žízeň jí začínají zatemňovat smysly. Opatrně se prosmýkne pod plotem a šup, už je na zahradě. Svým bystrým zrakem obhlédne místo, kam se dostala.

Vidí před sebou rozlehlou zahradu a dům. Ten je tichý a Vilemínin čich hlásí, že člověk není nablízku. Na zahradě je další malý domeček. A od něj voní voda. Takovou žízeň snad Vilemína ještě nezažila!

Třemi skoky je u domečku a za ním najde hned dvě mističky s vodou. Taková lahoda! Vilemína strčí čenich do vody a pije a pije...

Náhle nedaleko od ní cosi šustne.

A zase. A zase! Vilemína začenichá a vydá se lovit. Už je dospělá a leccos se naučila, a tak myšku lapne, aniž by si toho malá hrabalka všimla. Takové blaho v bříšku už Vilemína nepocítila několik dnů. A další myška a další. Vilemína má dokonalé hody.

Náhle se od domu odlepí cosi zeleného. Není to oslňující světlo myslivců, které by Vilemínu vylekalo, ale i tak má liška pocit, že ji někdo (nebo něco?) pozoruje. Dívá se tím směrem, odkud světlo vychází, a slyší hlasy. Jsou to hlasy lidí! Cosi si špitají a dívají se právě tím směrem, kde si Vilemína pochutnává na další hrabalce.

Utišit hlad je teď silnější než strach, a tak Vilemína pokračuje v lovu. A gratuluje si za ten nápad vydat se právě sem. Myšek je na téhle zahradě tolik, že by vystačily pro celý Vilemínin liščí rod.

Světlo stále pročešává zahradu a Vilemína obezřetně zmizí z jeho dosahu. Bříško už má plné, a tak si vleze do keřů, které zahradu lemují.

Lidem se ztratila z dohledu a světlo zmizelo. Vilemína si libuje, jak se dnes dobře zařídila.

Protáhne si packy, chvílku si odpočine a pak se rozhodne dát si ještě nášup. Myší je tady dost. Vyleze zpoza keře a náhle jí o čenich opět brnkne zaječí vůně.

„Dobrý večer, Vilemíno,“ ozve se ze tmy.

*** Celý Vilemínův příběh najdete v knize MÍSTEČKA. ***